

Betænkning

over

- I. forslag til lov ændring af lov om avancebegrænsning vedrørende visse leverancer og arbejder m. v. og
- II. forslag til lov om ændring af lov om tilbagebetaling af fortjeneste ved erhvervsvirksomhed m. v. i tysk interesse.

(Afgivet af udvalget den 14. maj 1956).

Udvalget har holdt 7 møder og herunder haft to samråd med ministeren for handel, industri og søfart.

Handelsministeren har oplyst, at det er revisionsudvalgets praksis i tilfælde, hvor en ankenævnskendelse eller en dom har ændret revisionsudvalgets fortolkning af de bestemmelser, der har været grundlag for den af revisionsudvalget truffene afgørelse i den pågældende sag, ex officio at genoptage lignende sager til fornyet behandling.

Der har under folketingsudvalgets behandling af de forelagte lovforslag været rejst spørgsmål om, hvorvidt de i § 13 i lov nr. 499 af 9. oktober 1945 og § 19 i lov nr. 500 af 9. oktober 1945 fastsatte frister skulle afskære en tilbagebetalingspligtig fra at indbringe sin sag for ankenævnet eller domstolene, såfremt en efter udløbet af disse frister afsagt ankenævnskendelse eller dom i en anden lignende sag efter hans opfattelse har forandret det retlige grundlag, på hvilket revisionsudvalget i sin tid traf afgørelse af den ham vedrørende sag, men hvor revisionsudvalget har nægtet at ændre den tidligere afgørelse.

Handelsministeren har i denne anledning oplyst, at der ikke ses at foreligge tilfælde, hvor der er taget stilling til det af udvalget rejste spørgsmål, men har henledt opmærk-

somheden på en af Østre Landsret den 17. april 1952 afsagt kendelse, jfr. U. f. R. 1952 p. 869. Det var under denne sag af den tilbagebetalingspligtige gjort gældende, at hans forhold burde henføres under andre bestemmelser i lov nr. 499 af 9. oktober 1945 end de af revisionsudvalget anvendte. Uanset at den omhandlede lov ikke — således som lov nr. 500 af 9. oktober 1945 — indeholder bestemmelser om indbringelse af revisionsudvalgets afgørelser for domstolene, udtaltes det i kendelsen, at der ikke var hjemmel til at unddrage det foreliggende retsspørgsmål fra de ordinære domstoles prøvelse, ligesom der ikke var hjemmel for en analogisk anvendelse af de i § 19 i lov nr. 500 af 9. oktober 1945 fastlagte frister for sagens indbringelse for domstolene. (Sagen var anlagt kort efter afsigelse af den indankede kendelse).

Handelsministeren har udtalt, at det ligesom i det fornævnte ulovbestemte tilfælde formentlig må være ankenævnet selv eller domstolene selv, der må træffe afgørelse i det af udvalget rejste spørgsmål. Handelsministeren har samtidig udtalt, at det må skønnes rimeligt, om ankenævnet eller domstolene i sådanne tilfælde tog sagen under påkendelse uanset overskridelsen af de nævnte frister, når indbringelse